

РЕШЕНИЕ

№ 292

гр. Русе, 09.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, XIV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Милен Ив. Бойчев

при участието на секретаря А.П.Х.
като разгледа докладваното от Милен Ив. Бойчев Гражданско дело № 20224520104340 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл. 422, ал.1 ГПК вр. чл. 79, ал.1 и чл.92 ЗЗД.

Постъпила е искова молба от „Йеттел България” ЕАД срещу Е. А. И., в която се твърди, че по депозирано от ищцовото дружество заявление по чл. 410 ГПК било образувано ч.гр.д. № **** от 2022 г. по описа на Районен съд – Русе и издадена заповед за изпълнение срещу ответницата за претендирани вземания в общ размер на 439,96лв., които били формирани от задълженията □ към ищцовото дружество в размер на 92,46лв. дължима неустойка при предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги; 106,79лв., представляваща разлика между стандартна цена на мобилно устройство и тази, на която е предоставено на ответницата за закупуване, 92,72лв. представляващи задължения за вноски по договор за лизинг на мобилно устройство от ****г., както и 47,99лв. неплатени задължения по фактура от 25.12.2019 г.

Твърди се, че претендираните в заповедното производство вземания произтичат от сключено между страните Допълнително споразумение от ****г. към Договор за мобилни услуги от ****г., с които били предоставени мобилни услуги на ответницата, както и отстъпка в цената при предоставяне

на устройство на лизинг. На същата дата абонатът сключил и договор за лизинг на мобилно устройство. Със заявление от ***г. абонатът променил предпочетения от него номер за ползване на мобилни услуги. Поради неизпълнение на задължения за плащане от страна на ответницата в качеството ѝ на абонат на предоставената по договора услуга, същата е деактивирана на 19.12.2019г. и договорите с нея са прекратени. Всички непогасени и изискуеми задължения на ответницата към ищцовото дружество били обединени във фактура №*** от 25.12.2019г. на обща стойност 439,96 лв. и претендирани по горепосоченото заповедно производство. С оглед дадените от съда указания за предявяване на установителен иск за претендираното вземане, се моли в настоящото производство да бъде признато за установено задължението на ответницата по издадената заповед за изпълнение. Претендират се и направените от ищцовото дружество разноски за двете съдебни производства.

В срока по чл.131 от ГПК особеният представител на ответницата, назначен по реда на чл. 47, ал. 6 от ГПК изразява становище за допустимост, но за неоснователност на предявеният иск. По отношение на претендираните задължения за минал период се счита, че същите са недължими, тъй като не било установено, че в процесния период дружеството е изпълнило задължението си да предоставя мобилни услуги на потребителя - ответник и съответно същият да ги е получавал. По отношение на претендираните неустойки също се счита, че искът е неоснователен. Липсвали доказателства за прекратяване на договора между страните, съответно и задължение за заплащане на неустойки от ответницата. Също така клаузата в договорите, установяваща дължимостта на неустойки се явявала неравнопоставена по смисъла на Закона за защита на потребителите, съответно и като такава нищожна. Тази нищожност на клаузата от договора не се санирала с обстоятелството, че се претендирали неустойки само в размер на три месечни абонаментни такси. Счита се и че сумата от 92,72лв. за 8 лизингови вноски също е недължима, тъй като липсвало волеизявление на лизингодателя до лизингополучателя, че упражнява правата си по тази клауза, включително, че обявява месечните вноски за предсрочно изискуеми. По изложените съображения се моли предявените искове срещу ответницата да бъдат отхвърлени като неоснователни.

Съобразявайки становищата на страните, събраните по делото

доказателства по вътрешно убеждение и приложимият закон, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Между ищцовото дружество, с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД и ответницата Е. А. И. е сключено Допълнително споразумение от ****г. към Договор за мобилни услуги от ****г., за предпочетен номер **** като на абоната е предоставена отстъпка в цената на мобилно устройство при сключване на договор за лизинг. На същата дата между страните е сключен договор за лизинг на мобилно устройство *****, за предпочетен номер ****. Със заявление за смяна на номер от *** ответницата като абонат е променила предпочетения от нея номер на ***.

Поради неизпълнение на задълженията за плащане от страна на ответницата, услугата по договора е деактивирана на 19.12.2019г., договорите са прекратени и е начислена сума в размер на 92,46лв. като дължима неустойка при предсрочно прекратяване на договора за мобилни услуги по вина на потребителя. Начислена е и сумата от 106,79лв., представляваща разлика между стандартната цена на мобилно устройство *****, съгласно ценова листа към датата на сключване на договора и заплатената от абоната при предоставянето на устройството, съответстваща на оставащия срок на договора

Към датата на прекратяване на договора за мобилни услуги между страните, ответницата е имала непогасени задължения с настъпил падеж в общ размер на 113,22лв., формирани съответно за периода 25.07–24.08.2019г., посочен във фактура №*** от 25.08.2019г. на стойност 36,98 лв., за периода 25.08 - 24.09.2019 г., посочен във фактура №*** от 25.09.2019г. на стойност 39,26лв. и за периода 25.09 - 24.10.2019г., посочен във фактура №*** от 25.10.2019г. на стойност 36,98лв.

Между Е. А. И. и „Теленор България“ ЕАД е сключен и договор за лизинг на мобилно устройство *****, от **** г. След като предоставянето на мобилни услуги по договорите с ответницата е прекратено, мобилният оператор е начислил и задължение в размер на 92,72лв., за неизплатените вноски по договора за лизинг, като сумата е формирана от сбора на 8 вноски, всяка по 11,59 лв., които са предсрочно изискуеми поради прекратяване на договор за лизинг по вина на лизингополучателя на основание чл.12, ал.2 от Общи условия към договор за лизинг.

Към датата на прекратяване на договор за лизинг между страните,

ответницата е имала и непогасени задължения за лизингови вноски с настъпил падеж в общ размер на 34,77лв., начислени във фактура №*** от 25.12.2019г., формирани за периода 24.08-24.10.2019г. (три месеца по 11,59лв. дължими лизингови вноски.

Всички задължения на ответницата към мобилния оператор са отнасяни от последния по един нейн клиентски номер - *** и за тях е издавана обща фактура. Непогасените и изискуеми задължения на Е. А. И. към „Теленор България“ ЕАД са обединени във фактура № ***/ 25.12.2019 г. на стойност 439,96 лв. със срок на плащане 09.01.2020 г. Няма спор, че тази сума не е заплатена изцяло или частично.

По депозирано от ищцовото дружество заявление по чл. 410 ГПК е образувано ч.гр.д.№****/2022г. по описа на РС – Русе и издадена срещу ответницата Е. А. И. заповед за изпълнение за сумите: 92,46лв., представляваща неустойка при предсрочно прекратяване на договора за мобилни услуги по вина на потребителя за период от 25.11.2019г. до 24.12.2019г., 106,79 лв., представляваща разлика между стандартната цена на мобилно устройство ***** и заплатената от длъжника при предоставянето му, 92,72 лв., представляваща задължения за вноски по договор за лизинг на мобилно устройство ***** за период от 25.11.2019г. до 24.12.2019г., 147,99 лв., представляваща неплатени задължения за минал период, посочени във фактура ***/25.12.2019 год. за период от 25.09.2019 г. до 24.10.2019 г., ведно със законна лихва върху главниците за период от 31.03.2022 г. до изплащане на вземането, държавна такса в размер на 25,00 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 360лв.

Горепосочените вземания в издадената заповед за изпълнение е посочено, че произтичат от неизпълнение на задължения по Допълнително споразумение от **** г. към договор за мобилни услуги от ****г. и заявление за смяна на номер от *** г. за предпочетен номер ***, както и по договор за лизинг на мобилно устройство ***** от ****г. за предпочетен номер ***.

Заповедта е връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал.5 ГПК.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Искът за установяване на вземането на ищцовото дружество по издадената в негова полза заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК е предявен в срока по чл. 415 ГПК и след дадени от съда указания по реда на чл. 415, ал.1

т.2 ГПК, поради което се явява процесуално допустим.

Видно от представените по делото и неоспорени писмени доказателства, между страните са възникнали твърдяните в исковата молба облигационни отношения. Установяват се и какви са правата и задълженията на страните по тях, съответно какви са дължимите от ответника месечни суми за ползваните услуги, както и какви са дължимите лизингови вноски за предоставените на лизинг мобилни устройства. В претендираните за заплащане фактури подробно са посочени потребените услуги от ответника, периода за който се отнасят, тяхното количество и стойност. Посочените са и начислените лизингови вноски след прекратяване на договорите. Няма основание да се приеме, че отразените във фактурите услуги не са предоставени на ответника, а именно, че не му е осигурено ползването на посочените мобилни номера, че с тях не са провеждани отчетените от системата на мобилния оператор разговори и електронни съобщения. С оглед естеството на предоставените по процесните договори услуги, следва в случая да намери приложение разпоредбата на чл. 182 ГПК и да се приеме, че ищцовото дружество с представените по делото фактури доказва количеството и стойността на потребените от ответника услуги. Без данни за нередовно водено счетоводство от дружеството или конкретно и основателно (доказано) оспорване на определена таксувана услуга, съдът няма основание да не зачете доказателствената стойност на представените по делото фактури и приложения към тях.

Също така следва да се отбележи, че към настоящия момент не съществува друг начин за установяване реалното ползване на предоставените на ответника мобилни освен представените по делото писмени доказателства – сключените между страните договори и процесните фактури. Съгласно чл. 251б ЗЕС, предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги, съхраняват за срок от 6 месеца данни, създадени или обработени в процеса на тяхната дейност. Поради това след този срок не би могла да бъде получена информация за потребените от абоната услуги по процесните договори извън тази, която е счетоводно отразена. Също така съгласно чл. 260, ал.2 ЗЕС, предприятията, предлагащи услуги за гласови съобщения, предоставят безвъзмездно на абонатите си детайлизирана сметка за ползваните услуги заедно с данъчна фактура, както и предоставят безвъзмездно достъп до информация в електронен вид относно

месечните сметки за ползваните услуги. Детайлизираната сметка се предоставя в едномесечен срок, считано от датата на нейното издаване. Поради това, след като са издадени фактурите, по които се претендира заплащане на потребени услуги, и абонатът не е възразил веднага срещу тяхното ползване, качество и пр., не би могло да направи това в настоящото производство, след изтичане на срока за съхраняване на необходимата информация, въз основа на която би могло да се провери достоверността на посоченото в счетоводните документи.

Като изправна страна по процесните договори, ищцовото дружество е прекратило същите и е начислило на ответника освен дължимите суми за потребени мобилни услуги и неплатените лизингови вноски според уговореното в договора, както и договорни неустойки. Размерът и основанието за възникване на задължението за неустойка при предсрочното прекратяване на услугите по вина или инициатива на потребителя, са уредени от страните в изрични клаузи. В част IV т.3 от процесното споразумение между страните от ****г. изрично е уговорено, че неустойката при прекратяване на договора не може да надвишава трикратния размер на стандартните месечни абонаменти.

Начислената неустойка по допълнителното споразумение е компенсаторна договорна неустойка. Прекратяването на договор за мобилни услуги, за което прекратяване длъжникът отговаря, обуславя зачетен от правния ред интерес за кредитора да бъде възмезден за вредите от неизпълнението – чл. 88, ал. 1 изр. второ ЗЗД. Предвидима вреда към момента на сключване на договора при предсрочното му прекратяване е нереализирана печалба от ползването на номера в рамките на уговорения срок. При положение, че за целия срок на действие на договора, операторът би реализирал печалба от месечни абонаментни такси и вероятно суми над техния размер за допълнително потребление, санкцията за неизпълнение на насрещната страна, поради виновното поведение на която договорното правоотношение е било прекратено преди изтичане на уговорения срок, клаузата за заплащане на неустойка до оставащия срок на договора, но ненадхвърляща трикратния размер на дължимите стандартни месечни такси, не може да бъде определена, като неравноправна. Самият факт на съразмеряване на дължимата неустойка с размера на стандартния месечен абонамент по договора не следва да се оценява като създаване на задължение

за престация от страна на потребителя без наличие на насрещна такава, което да го постави в неравноправно положение. Така определен, размерът на неустойката кореспондира на нейния характер на отнапред определено обезщетение за вреди, които не трябва да се доказват и не може да се разглежда като израз на несъответствие с присъщите ѝ функции. Същият извод важи и по отношение на предвидената неустойка в случай на предоставено към абонаментния план устройство за ползване на услуги, чийто размер се формира от разликата между стандартната цена на устройството (в брой, без абонамент) съгласно действаща към момента на сключване на договора ценова листа, и заплатената от потребителя цена в брой или обща лизингова цена. Тази неустойка отговаря на изискването за добросъвестност и не води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя, поради което не е неравноправна по смисъла на [чл. 143, ал. 2, т. 5 ЗЗП](#), в който смисъл е направил възражение процесуалният представител на ответника.

Неоснователни са възраженията на ответната страна и срещу задължението за заплащане на незаплатени лизингови вноски. Част от тях са били с настъпил падеж към датата на прекратяване на облигационните отношения между страните, а останалите са изискани предсрочно. С връчването на препис от исковата молба в настоящото производство би могло да се приеме, че ответницата е уведомена за изявлението на кредитора за настъпилата предсрочна изискуемост, ако по една или друга причина се приеме, че това не е било съобщено лично и надлежно на ответницата. Също така в случая към датата на депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК е бил изтекъл срокът на договора за лизинг и задължението за заплащане на цялата лизингова цена (всички вноски) е настъпило и без да е налице предсрочна изискуемост на вземането по договора.

По изложените съображения предявените установителни искове следва да бъдат изцяло уважени като основателни и доказани.

При този изхода на спора в тежест на ответницата следва да се възложат направените от ищцовото дружество разноски за настоящото производство в размер на 200лв. държавна такса, 480лв. адвокатско възнаграждение и 250лв. депозит за особен представител на ответника или общо 930лв., както и за заповедното производство по ч.гр.д.№****/2022г. в размер на 385лв.

Така мотивиран, районният съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че **Е. А. И. ЕГН******* с постоянен адрес гр. Русе, *********, дължи на **„Йеттел България“ ЕАД** (с предходно наименование **„Теленор България“ ЕАД**) с ЕИК130460283, със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. „Младост“ 4, Бизнес парк София, сграда №6 сумите: **92,46 лв.**, представляваща неустойка при предсрочно прекратяване на договора за мобилни услуги по вина на потребителя, **106,79 лв.**, представляваща разлика между стандартната цена на мобилно устройство ********* и заплатената от длъжника при предоставянето му, **92,72 лв.**, представляваща задължения за вноски по договор за лизинг на мобилно устройство *********, **147,99 лв.**, представляваща неплатени задължения за минал период, посочени във фактура *****/25.12.2019 год.**, **ведно със законна лихва** върху посочените главници за период от 31.03.2022 г. до изплащане на вземането, за които сума е издадена Заповед №918/01.04.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д.№****/2022г. по описа на РС-Русе.

ОСЪЖДА Е. А. И. ЕГН***** с постоянен адрес гр. Русе, ********* да заплати на **„Йеттел България“ ЕАД** с ЕИК130460283, със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. „Младост“ 4, Бизнес парк София, сграда №6 сумата от **930 лв.** разноси за настоящото производство и сумата от **385 лв.** разноси за заповедното производство по ч.гр.д.№****/2022г. по описа на РС – Русе.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд - Русе в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Русе: _____